

наложи имъ най тѣжкото иго. Той имъ зе дѣцата, и мъжкыты отъ тѣхъ распореди, едни да мѡ пазатъ коліата, дрѡгы да мѡ гледатъ коніеты; едни да мѡ жьнхтх нивіата, дрѡгы да мѡ берхтх лозіата, дрѡгы пакъ отреди на военна сѡжба; а женскыты за вхтрѣ въ палата си, и распореди на разны сѡженіа; едни да готватъ ястіата, дрѡгы да мѡ заликатъ да піе, дрѡгы да праватъ сладката мѡ, и мирата мѡ (помадыты). Отъ имотыты имъ на едни зелх десаткх, дрѡгы присвоих, и гы раздалъ на своиты си Евндхы, и сѡгы; съ една рѣчь, Евренти, които подх управленіето на Гждиты, които имъ были дадени отъ Бога, вѣхъ благополдни, сководни, подх управленіето на цархтх, когото тѣ сами поискахъ, станхх роби. Слѣдователно Евренти, когато съ поискали царь, тѣ не съ знаили, що съ искали; слѣдователно тѣ не съ познавали ползата си. Тхй и нхй не познавали, да ли наистина е полезно за насъ оноа, което просимъ отъ Бога: „Ѡ чесѡмъ во помѡлимъ сѡ, не вѣмъ“ [1]. Наистина ли е полезно оноа, което сѡ види на челоуѣческыты мысли полезно.

Има една стара приказка, какво нѣкой си царь на име Мида, да е былъ много скхперникъ, който сѡ примолилъ Богѡ, да мѡ даде таа дарба, што, каквото бы похванхалъ, да сѡ преобрхца тѡтакси на злато; Богъ мѡ отговорилъ, че това, което проси, е за него вредително, и че ако бы го полдчилъ, ще сѡ раскае отъ послѣ; нх той толко по-много още, и по-жежко мѡ сѡ молилъ, што най-послѣ полдчилъ таа дарба; нх що е дочакалъ съ това? каквото и да вѡтнѡвалъ, тѡтакси ставало на злато; вѡтнѡвалъ камьніе, вѡтнѡвалъ дрѡва, и ставали въ рхцѣтѣ мѡ на злато. Въ началото сѡ радѡвалъ тойзи златолюбивъ царь за тѡй чудно промѣненіе; нх когато похванѡвалъ дрѡхыты си, за да сѡ облече, и оставали отъ горѣ мѡ на злато, когато похванѡвалъ гозбыты, питіата и сичкыты ставали на злато въ ѡетата мѡ, тогасъ позналъ до колко е было зло исканіето мѡ. Съ една рѣчь, като не можалъ ни да іаде, ни да піе, и като изсххнхалъ отъ день на день скончалъ сѡ злѣ. Той мыслалъ, че съ таа дарба, коаго попросилъ, щалъ былъ да бхде най-честитіатъ на свѣтхтх челоуѣкх; а станхалъ най-злочестъ. Многого злато го направило твърдѣ богатъ, нх го направило и твърдѣ злочестъ; като искалъ да іаде много, той ѡмрѣхалъ гладенъ. Когато Мида е просалъ онаа дарба,

[1] Римл. гл. 8. ст. 26.